

loven, om det gaaer an paa eengang i en Lov, der kun gælder for eet Aar, at bevilge for eet Aar og tillige i samme Lov at bevilge for flere Aar. Spørgsmaalet er, om det er rigtigt, ikke blot at tilføie en Anmærkning nedensfor, men at modstige sig i selve Loven. Denne Lov hedder: Finantslov for Finantsaaaret fra 1ste April 1859 til 31te Marts 1860. Naar den 31te Marts 1860 er kommen, saa skal al denne Lovs Kraft være forbi, og derfor staaer der rigtigt: „deraf faar“ det er i Finantsaaaret 1859—60, „20,000 Rb.“; men derfor staaer der ikke rigtigt: „til Helsingørs Commune 60,000 Rb., hvoraf“, thi der staaer da en Bestemmelse om en Sum for 5 Aar til Helsingør, hvoraf der atter dog kun tages Bestemmelse om det ene; thi i denne Lov kan der ikke tages Bestemmelse om 5 Aar. Det er jo dog en Modsigelse. Det, der ligger til Grund for den ærede Landstingsmands Mening, er jo Noget, vi særdeles meget kunne sympathisere med. Han er selv Medlem af den By, der ved Forholdenes Magt er kommen i uheldige Omstændigheder; han vil have denne By sikret paa eengang, det kan man finde meget rimeligt, men dersom det skulde skee, maatte der være valgt en anden Form. Det kan ikke her opnaaes uden at tilside sætte Noget, som Helsingør ikke kan forlange, at vi for dens Skyld skulde tilside sætte. Efter min Formening, er der heller ikke saa stærke Grunde dertil; trænger Helsingør virkelig — og det er min fulde Overbeviisning, at den trænger — saa maa Helsingør ogsaa være saa billig at forudsætte, at Rigsdagen i næste Samling ogsaa vil anerkjende dette. Det gaaer jo dog ikke an, naar Helsingør kommer til Rigsdagen med det Forlangende saa at sige: Opfyld ikke vort Dnske i regelmæssig Form, men spring over Former og Regler for at give os viedliffelig Sikkerhed, thi vi stole ikke paa den gode Villie, som Rigsdagen forresten turde udtale, men giv os Penge for det første Aar, og bevilg, hvad der forlanges! Deri ligger Spørgsmaalet: Er Helsingør, for hvis uheldige Stilling ingen ikke der Boende let har en større Sympathi, end jeg, nødt til at have en saadan Visittid til Regjering og Rigsdag, at den udenfor Reglerne vil have en Obligation til Indfrielse om fem Aar, eller

maa Helsingør finde sig i for et Aar at tage et Bidrag og derved faae et stærkt Pant paa, at de, der komme efter os, blive ved at give Noget i de følgende fire Aar, et Pant, der fra alle Sider er blevet ledsaget med Udtalelser af den største Velvillie og Beredvillighed? Jeg troer ikke, at de, der have Interesse for Helsingør, gjøre Ret imod Helsingør ved, om jeg saa maa sige, at vise en saadan Paatrængenhed imod Rigsdagen.

Kirck: Det være mig tilladt at erindre den sidste Taler om, at han ifølge sit Foredrag nu aldeles stemmer overeens med, hvad jeg har sagt fra først af, og at det gaaer her, som ved saamange andre Leiligheder; hvor han mener at være uenig med mig, at vi i Grunden ere aldeles enige. Hvad den ærede Taler nu anførte, var jo netop det, som jeg med saa Ord henvendte til den ærede Forslagsstiller. At det ikke var fuldkomment rigtigt, saaledes som det her staaer anført i Finantsloven, det erklærede jeg strax, men jeg erklærede tillige, at jeg var aldeles enig med den ærede Forslagsstiller i den Hovedtanke, der laa til Grund for hans Forslag. Jeg har jo strax sagt, at, vilde Rigsdagen gaae ind paa en saadan bestemt Sum, saa kunde den hvert Aar sige: af denne Sum skal udbetales Saameget aarligt. Men Communen maa vide, hvad den har at holde sig til; den maa kunne gjøre Regning paa, at en bestemt Sum — ligemeget, om den er stor eller lille — vil være til dens Disposition, ellers veed jeg tilforladeligt ikke, hvad Godt der er ved det, som den ærede Rigsdagsmand her taler om, saa er det jo ikke andet, end en Kompenpenge, saa har man jo ikke noget Bestemt at rette sig efter; man maa dog i enhver Stilling i Livet, saavel som Bestyrer af en Commune, som ellers i det private Liv have noget Bist at gaae ud fra. Har man en Capital, som man vil forrente, saa maa man jo gjøre den Beregning: svarer det eller det Regning? Kunne vi indvinde de almindelige Renter, eller Mere end de almindelige Renter? Nu have vi jo endog hørt, at Regjeringen vil indvinde det, og, naar Regjeringen altsaa er kommen til den Erkjendelse, at hvad der her staaer anført, et det rigtige, og at Regjeringen